

90 let Základní školy Mýto

40 let Mateřské školy Mýto

Škola a současnost

V letošním výročním roce navštěvuje školu 220 žáků, otevřeli jsme 10 tříd. Po vyučování využívají mladší žáci tři oddělení školní družiny, starší školní klub.

Učitelé i žáci mají k dispozici odborné učebny pro téměř všechny naukové předměty. Ve staré budově učebnu výtvarné výchovy s keramickou pecí a hrnčířským kruhem, učebnu přírodopisu a zeměpisu, vybavenou pomůckami pro tyto předměty a interaktivní tabulí. Multimediální učebna slouží k výuce hudební výchovy, cizích jazyků, probíhají zde besedy žáků s odborníky různých oborů a pořádají se akce pro veřejnost. Učebna je vybavena dataprojektorem, interaktivní tabulí a další video a audio technikou.

V přízemí fungují tři oddělení školní družiny a pro tělesnou výchovu je využívána tělocvična, vybavená novými cvičebními pomůckami. V uplynulých letech proběhla její generální oprava včetně výměny nefunkčního osvětlení. Pro sportovní účely slouží i hřiště za školou a posilovna, umístěná vedle učebny dílen v suterénu. Ve školní dílně bylo obnoveno velké množství ručního i elektrického náradí a to díky několika projektům.

V přístavbě školy se můžeme pochlubit dvěma počítačovými učebnami s počítači, diaprojektorem a 3D tiskárnou s příslušenstvím pro výuku nejen informatiky, ale i ostatních předmětů a kroužků.

Ve cvičné kuchyňce se učí děvčata ze sedmé třídy připravovat různé pokrmy a vnikat tak do tajů vaření. Ostatní žáci ji průběžně využívají ke svým kulinářským pokusům, což je např. pečení perníčků, vánočního cukroví, pokrmů cizích národů nebo ze sezonních surovin. Prostředí kuchyňky slouží také jako zázemí pro akci Noc s Andersenem, která se stala již téměř tradicí.

Pro snadnější zvládnutí fyziky a chemie je v přístavbě vybudována učebna fyziky a chemie se svým vybavením.

Polední přestávky a čas po vyučování mohou žáci trávit ve školním klubu, který se schází v infocentru školy. Zde se nachází i žákovská a učitelská knihovna s počtem asi 2000 knih. Díky projektu Podpora jazykového vzdělávání se podstatně obnovil fond dětských knih, zakoupily se čtečky a sedací vaky pro lepší relaxaci v infu i ve třídách.

K výuce i odpočinku slouží deskové hry a další pomůcky zakoupené pro žáky se SVP.

Na škole máme k dispozici šest interaktivních tabulí. Žáci na 1. stupni mají k dispozici ve třídách funkční počítače s příslušenstvím, které využívají během výuky i o přestávkách. Volný čas mezi vyučovacími hodinami tráví též na relaxačních koberečích.

Pro výuku tříd i volný čas školních družin je využívána venkovní učebna. Je součástí přírodního arboreta kolem školy, jehož prvky jsou např. geologické pole, sluneční hodiny, herní prvky, bylinková spirála, pocitový chodník, stromový hrad, vrbové iglú. Každý rok zde 1. třída zasadí svůj strom nebo keře u příležitosti podzimní Stromkové slavnosti. O arboretum se starají žáci v rámci pracovních činností.

Díky dotaci v roce 2012 se škola zateplila, má novou střechu, plastová okna, vyměněné všechny venkovní dveře. Uskutečnilo se i další odvodnění suterénu, neboť každý dlouhodobější déšť nám suterénní prostory zatopil. Během léta 2017 proběhla kompletní rekonstrukce kotelny. Staré, již poruchové kotle byly nahrazeny novými a moderními. Vše se promítne v nižší spotřebě energií.

Z boku školní budovy, kde je vstup do školní jídelny, byl zřízen bezbariérový vstup do školy.

Všichni ocenili, že i přes všechny opravy a úpravy byl zachován osobitý ráz školy. Na příchozí působí interiéry školy přívětivě a mile díky výzdobě a čistotě. Třídy i učebny jsou barevně vymalovány, aby se zde žáci cítili příjemně. Barevnost stěn doplňují různorodé obrázky nakreslené přímo na stěny. Pomalu a postupně se snažíme ve třídách obnovovat starý nábytek za nový. S některým vybavením nám pomáhají sponzoři, kterým patří upřímný dík. Poděkování za výzdobu chodeb patří nápaditým učitelům a vychovatelům, tvořivým žákům, ale také paním uklízečkám a panu školníkovi.

Nepochybnou součástí školy je též školní jídelna, kde paní kuchařky připravují nová, chutná a pestrá jídla v podobě svačinek a výběru ze dvou druhů obědů. Stravují se zde žáci, učitelé i cizí strávníci.

Do budoucna by si škola zasloužila rekonstrukci dílny a šaten, neboť se na nich velmi podepisuje stále k horšímu vlhkost. Na opravu čeká ještě venkovní sokl budovy.

Devadesát let uplynulo od otevření školní budovy, která se tímto stala pro stovky obyvatel Mýta a okolních obcí na devět let druhým domovem.

Někdo na školní léta vzpomíná a rád se vrací, jiný tuto potřebu nemá. Ve všech ale škola a její pedagogové zanechali určitý otisk toho, co si pro další léta odnesli do života.

I do dalších let popřejme školní budově neustálou modernizaci školních pomůcek, pěknou výzdobu a kvalitní a empativní pedagogy, kteří žákům předají všechny své zkušenosti a vědomosti.

Mgr. Lenka Helešicová

Historie škol v Mýtě

Nejstarší škola

Škola v Mýtě existuje již více než 400 let. První zpráva, kterou se podařilo dohledat je z roku 1585, kdy si kantor Nejedlý Husinecký vzal za ženu Kateřinu Kocinovou a posadil se do křesla primase v Mýtě. V roce 1633 Jakub Faberius, kantor ve Zlonicích, žádal vrchnost prostřednictvím faráře Jakuba Popelia v Drahoňově Újezdě a Zbiroze, aby byl ustanoven kantorem v městečku Mýtě.

První škola, kde tito kantoři sloužili, byla dřevěná budova, která byla za třicetileté války v roce 1639 vypálena, stejně tak jako radnice, fara, kostel a většina domů v Mýtě. V roce 1680 byla škola obnovena. Nová již částečně zděná budova stála na stejném místě jako škola původní, na západní straně kostela, a sloužila až do roku 1835. Její podoba se nám zachovala díky obrázku Ignáta Praského (*narozen 1824, později se věnoval církevní dráze*), který jako žák 2. třídy (osmiletý) nakreslil obrázek kostela sv. Jana Křtitele s nejstarší mýtskou školou, která stála před kostelní věží. Budova měla 15 m do délky a

7,5 m do šířky, součástí byla třída i obydlí učitelovo sestávající se ze dvou světniček. Jedna učebna měla 8 m délky a 7,5 m na šířku, byla opatřena lavicemi o dvou řadách. Chodilo prý do ní v prvních dobách, tj. v dobách zimních, 60 – 70 dítek. Když počet žáků vzrostl, pomáhal učiteli v jedné řadě vyučovat menší dítky některý z pokročilejších žáků, později zastával tu práci tzv. pomocník. Škola byla až do r. 1834 jednotřídní.

Největším požadavkem kladeným na školu byla poslušnost, vymáhaná nejvíce krutou kázní a tresty. Nejčastějším pomocníkem

kantora byla lískovka.

Po roce 1834 začalo přibývat žáků a stará školní budova již nestačila. Vyučovalo se v najatých prostorách v čp. 39 a 270 na náměstí.

Stará škola

1847 byla postavena nová patrová školní budova v Plzeňské ulici. V přízemí byly 2 učebny a byt pro řídícího učitele, v patře 3 učebny. Postupně přibývali žáci, a ačkoli ve třídách bylo až 60 žáků, škola prostorově nestačila. Proto byla v roce 1886 dokončena přístavba školy o trakt směrem na východ. Škola byla rozšířena o chodbu a 4 třídy (2 v přízemí a 2 v patře). Počet dětí navštěvujících školu dále rostl a snaha zajistit jim lepší vzdělání vedla k tomu, že roku 1922 byla zřízena v budově i měšťanská škola. Přestože ve třídách bylo až 60 žáků, ani nová přístavba nestačila na rostoucí požadavky. Bylo počítáno s nástavbou současné budovy a vybudování tělocvičny ve dvoře, ale nakonec se od tohoto plánu ustoupilo a městské zastupitelstvo rozhodlo postavit budovu úplně novou na západním okraji Mýta, kde stojí dodnes.

Nová škola

20. května 1924 bylo stanoveno komisionelní šetření stavebního místa. Za nejvhodnější byla uznána louka pana Jana Biedermana, která byla také v červnu 1924 za 20 000 tehdejších korun koupena. 7. září 1925 byla vypsána soutěž na stavbu nové školy. Plány a řešení celého projektu byly svěřeny architektu Fr. Albertu Librovi z Prahy a provedení stavby bylo zadáno dne 10. listopadu 1925 architektu Ing. M. Šubrtovi z Hořovic. Stavba byla započata 26. března 1926 a dokončena na podzim téhož roku. 1. září 1927 se zahájilo vyučování v nové školní budově a ředitelem obecné a měšťanské školy se stal Jan Lukeš. Slavnostní otevření bylo stanoveno na 11. září 1927. Slavnosti se zúčastnili zástupci institucí, spolků a všech vrstev občanstva.

V listopadu 1927 zpracovala vyšší státní ovocnářsko - vinařská škola plán školní zahrady. Její úprava se uskutečnila na jaře roku 1928. Tentýž rok bylo započato i s úpravou školního hřiště. V roce 1929 byl upraven park před školou a v letech 1930-31 byl celý pozemek ohrazen a byl upraven chodník před školou. Pod vedením Jana Lukeše škola žila rušným životem. Výnosy ze školních besídek a představení byly věnovány na vybavení školy. Fond pro nemajetné děti umožnil i jim účastnit se všech školních akcí.

Ilustrační historické foto

Hned po válce v roce 1945 se ředitel Antonín Veverka obrátil na svou příbuznou trvale žijící v americkém Pittsburghu, zda by mýtští krajané žijící ve stejném městě nemohli finančně přispět na modernizaci mýtské školy, konkrétně na zřízení ústředního topení. Škola byla do té doby vytápěná v jednotlivých třídách násypnými kamny a pro školníka pana Hlavsu bylo velmi namáhavé každodenní zatápění a vynášení uhlí do tříd. Krajané v Americe uspořádali sbírku tak úspěšnou, že celková finanční částka pokryla všechny náklady. Hned o prázdninách v roce 1946 všichni učitelé školy a další mýtští dobrovolníci přispěli svou pomocí odborníkům a skutečně se podařilo práce dokončit tak, aby nové ústřední topení bylo spuštěno už v nadcházející topné sezoně.

V listopadu 1951 byla zřízena školní družina pro žáky národní školy. Sloužila dětem zaměstnaných matek. Děti měly možnost vypracovat si úkoly a připravit se na vyučování za pomoci vychovatelky. Společně připravovaly besídky, navštěvovaly filmová představení a rozvíjely tělesnou zdatnost pobytem v přírodě. Družina byla umístěna nejprve v budově školy, později v bývalé hospodě u Prachařů a v malém sále v sokolovně, v roce 1953 byla přemístěna do nově upravených prostor ve staré škole. V roce 1980/81 bylo zřízeno pro velký zájem žáků další oddělení, které bylo umístěno v budově mateřské školy. Po roce 1990 se obě oddělení družiny v důsledku přestavby mateřské školy na zdravotní středisko přestěhovala do bývalého Domu mládeže. Po dokončení přístavby v roce 1996 se družina přesunula zpátky do školy.

Po válce bylo také řešeno stravování žáků. Od roku 1951 byla pro děti připravována polévka, kterou vařila žena školníka paní Antonie Baslová. Od školního roku 1953/54 už fungovala školní kuchyně v bývalé hospodě u Prachařů. Později byla přestěhována do nově upravených prostor ve staré škole, kde byla až do roku 1994, kdy byla z důvodu hygienicky nevyhovujících prostor uzavřena a až do otevření nové jídelny se jídlo dováželo z Motelu a vydávalo se v upravené třídě ve škole.

Další vylepšení zažila škola v šedesátých letech. Do budovy byl zaveden vodovod a byly zřízeny splachovací WC. Prkenné podlahy ve třídách byly nahrazeny linem, což značně ulehčilo práci při úklidu. V 70. letech byla

vyměněna stará dřevěná netěsnící okna za nová, hliníková. V devadesátých letech byla vyměněna krytina na budově.

Ve škole přibývalo žáků až na 350, v té době se rušily malé školy v okolních obcích v Těškově a v Cheznovicích, a v Mýtě se začalo uvažovat o přístavbě školy. Školní jídelna fungovala v nevyhovujících podmínkách, dvě oddělení školní družiny pracovala mimo objekt školy a učitele trápily malé prostory tělocvičny. Od roku 1973 bylo zpracováno několik projektů, ve kterých byla plánována i výstavba nové tělocvičny. Konečný projekt, podle kterého se přístavba školy v dnešní podobě realizovala, vypracoval Ing. arch. Čihák ze Stavoprojektu Plzeň v roce 1990.

K realizaci přístavby se přistoupilo v roce 1991. V průběhu realizace však došly finanční prostředky a stavba byla zastavena a zakonzervována, dokončena byla až v roce 1995. Na podzim 1995 byla dána do provozu nová plynová kotelná a od ledna 1996 se začala využívat školní kuchyně s jídelnou. Od 1. září 1996 bylo dáno do provozu první patro přístavby s odbornými učebnami a kabinety. V přístavbě byla v suterénu i školní dílna, a tak v uvolněných prostorách ve staré budově byla zřízena centrální šatna. Do školy byla přestěhována také školní družina, pro kterou byly upraveny prostory v přízemí. Ve školním roce 1999 – 2000 proběhla celková rekonstrukce sociálních zařízení a v následujícím školním roce byla dána do provozu počítačová učebna a bylo doplněno vybavení odborné učebny F – Ch. Na jižní a východní straně budovy byly namontovány do oken žaluzie, což pomohlo zlepšit pracovní podmínky a prostředí v jednotlivých místnostech zejména ve slunných a teplých měsících školního roku.

V roce 2003 bylo vybudováno za školou nové školní hřiště s umělým povrchem a běžeckou dráhou. Postupně se pokračovalo s výměnou nábytku v jednotlivých učebnách, do sborovny a pro ředitelku a zástupkyni byly zakoupeny počítače a propojeny do sítě. V dalších letech byly prostředky investovány zejména do dalšího počítačového vybavení a multimediálních zařízení. Ve školním roce 2006 –2007 byla rozšířena počítačová učebna. Žáci mají k dispozici 28 PC s připojením k internetu.

Bylo zřízeno informační centrum, kam byla do otevřených polic přemístěna školní knihovna a místnost byla vybavena počítačem, tiskárnou a

scannerem pro potřeby žáků. Žáci mají možnost ve volném čase využívat i televizi s DVD a centrum je využíváno i při hodinách literární výchovy a ANP. V roce 2008 byla v tělocvičně vyměněna podlaha a provedeny úpravy pro zateplení a k odstranění vlhkosti stěn. Zároveň byly demontovány drátěné klece v šatně a nahrazeny uzamykatelnými skříňkami. Byly nově upraveny také učebny výtvarné, hudební výchovy a přírodopisu. Výrazně se změnil interiér školy. Stěny chodeb i tříd byly vymalovány pastelovými barvami, obnovily se nátěry dveří a emailových soklů. Pro potřeby učitelů byla vybudována malá kuchyňka.

V celé budově bylo vyměněno osvětlení. V roce 2010 byla získána dotace na vybudování přírodní učebny na školním dvoře. Slavnostně byla dána do provozu u příležitosti Stromkové slavnosti v září 2010. Děti mají možnost využívat prolézačky a altán se stolky a lavicemi nejen v době mimo vyučování, ale i pro výuku v době teplého počasí. Od roku 2010 se podařilo škole získat peníze z evropských fondů, což umožnilo modernizaci techniky. Byly pořízeny do některých tříd a odborných učeben interaktivní tabule, učitelé získali osobní notebooky, byly vyměněny počítače v počítačové učebně a pořízeny nové moderní učební pomůcky. Začalo se s výměnou oken na západní straně budovy a byl zřízen bezbariérový přístup do školy.

Největší a nejnáročnější úpravy budovy proběhly v roce 2013. Díky dotaci, kterou získalo město, byla vyměněna všechna okna a venkovní dveře v budově, vyměněna střecha na staré budově a zateplena celá fasáda.

Prostory školy se za těch 90 let její existence proměnily. Nelze vyjmenovat všechny žáky, mnozí se však do školy často či méně často vracejí. Někteří jako rodiče, prarodiče, jiní se alespoň při kulatém výročí ukončení školní docházky scházejí se svými spolužáky a vzpomínají na pěkné i krušné chvíle, které v lavicích zdejší školy prožili.

Škola by mohla vyprávět o práci mnoha vynikajících učitelů. S některými se žáci setkávají, na jiné vzpomínají a uznávají, jak je práce učitele náročná. Vždyť každý z nich jim dal kousek sebe samého.

Věříme, že i současní žáci, dnes již devadesátileté školy, budou vzpomínat na školní léta, na své učitele a na příhody, které se odehrály ve třídách a žákovských lavicích během školních let.

Učitelé v Mýtě

Dovolte vzpomenout některých ředitelů a učitelů, kteří se zasloužili o výchovu v Mýtě, Mýtu zůstali věrní delší čas a nyní už odpočívají v „kantorském nebi“.

Joanis Beran, rodák z Mýta. Není známo, od které doby na škole v Mýtě působil, mimo vši pochybnost zemřel 6. 8. 1800 ve věku 75 let. Učitelem byl i jeho syn Petr Beran, který učil na škole v Klabavě. Před ním učival v Mýtě jakýsi vojín, který zde zůstal po francouzských válkách.

Antonín Lego

se narodil 30. 5. 1801 ve Zbirohu v rodině zbirožského učitele Františka Lega. Učitelské vzdělání nabyt na normální hlavní škole zámecké jakéhosi c.k. učitelského ústavu, kde jako šestnáctiletý získal vysvědčení způsobilosti pro školy farní. Od roku 1817 učil ve Zbirohu, od roku 1823 byl pomocníkem v Cerhovicích, poté ve Zdicích, Volduchách, učil ve Lhotě a ve Strašicích. Do Mýta přišel roku 1844 a až do roku 1871 vykonával funkci řídícího učitele. Začínal ještě ve staré školní budově u kostela, později se i s rodinou přestěhoval do nové školy v Plzeňské ulici. Za jeho působení značně vzrostl počet žáků a také se rozšířil počet předmětů nad „trivium“, kterým bylo vyučováno. Sloužil a vzorně vychovával žáky plných 54 let, z toho polovinu 27 let v Mýtě, kde se mu líbilo a i on byl oblíben. O tomto ryzím, přímém, upřímném a charakterním člověku jeho žáci později prohlašovali, že předstihl dobu o 50 let. Byl rovněž vynikajícím hudebníkem, sám složil několik mší a hojně písní školních a pohřebních, které za jeho řízení byly velice tklivé a krásné. Nadaným chudým žákům pomáhal dostat se na studia, doučoval je, vedl své žáky k lásce k přírodě, zpěvu a hudbě a hlavně ke své vlasti. Na odpočinek odešel v roce 1871, zemřel v Praze 7. 4. 1883.

Největší přínos, který svému národu Antonín Lego dal, byli jeho synové. Měl celkem čtyři. Nejstarší Jan Václav byl vysokým státním úředníkem ve Slovinsku, mladší P. Antonín farář v Sedlčanech, František působil na školách v Jindřichově Hradci a věnoval se práci spisovatelské, sbírání pověstí, říkadel a her a nejmladší Karel působil jako kantor v našem kraji, ale velmi mladý zemřel. **„Legové byli velmi moudří, šlechtění a pracovití – byli požehnáním a ozdobou svého národa.“**

Josef Los

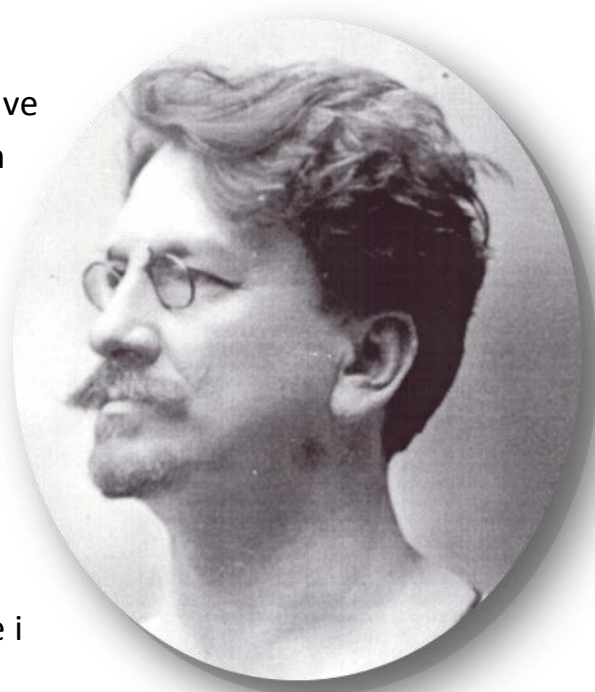
Narodil se v Řeporyjích ve Smíchovském okrese 31. prosince 1837. Počáteční vzdělání získal na tehdejší farní škole dvoutřídní v Ořechu. V rodině bylo deset dětí a kromě devíti měřic polností a krejčovské práce otcovy nebylo jiných pramenů obživy. U pana učitele Jirotky se naučil hrát na housle. Hrával pak v kapele v hostincích s panem učitelem a jeho největším přáním bylo stát se kantorem. Rodiče ale rozhodli jinak. Začal se učit krejčím u svého otce, tak jako i ostatní synové. Ve třetím roce učení se setkal s panem farářem z Těnovic, kterému nesl ušitý oděv a svěřil se mu se svým snem stát se učitelem. Pan farář pomohl a Josef Los vystudoval.

Svou pedagogickou dráhu začal jako podučitel na dvoutřídní škole v Tuchlovicích, hlavně proto, aby mohl pěstovat také svůj druhý zamilovaný obor – hudbu. Po 4 letech dostal místo učitele ve škole ve Svatém Janu pod Skalou, o kterém velmi dlouho snil. V roce 1868 se stal učitelem definitivním a v roce 1871 byl ustanoven učitelem v Mýtě, od roku 1879 řídícím učitelem po Antonínu Legovi. V Mýtě setrval plných 30 let.

Byl výborným a svědomitým učitelem, rovněž výborným varhaníkem a skladatelem hudby taneční a písní národních. Zemřel 25. 5. 1909 a je na mýtském hřbitově pochován v hrobě svého nejstaršího syna Karla, který jej předešel na věčnost o plných 6 let.

Josef Roch

Narodil se 22. dubna 1865 ve Strakonících. Do Mýta přišel hned po svých studiích a prožil zde celý svůj další život, od roku 1884 plných 44 let. Josef Roch byl vzorný učitel, význačný sokolský pracovník, první náčelník Sokolské župy Rokycanovy, divadelní ochotník, zasloužilý pracovník a funkcionář hasičského sboru, zakladatel obecní knihovny, všestranný vychovatel mládeže. Zemřel náhle 29. března 1928 v Mýtě, kde je i

pochován. Na hřbitově u sv. Štěpána mu postavila Sokolská župa Rokycanova pomník s nápisem: “Zde po boku své věrné Karly, družky v ušlechtilém snažení, odpočívá Josef Roch, řídící učitel v Mýtě, nezapomenutelný I. náčelník župy Rokycanovy, věrný a vytrvalý pracovník na poli sokolském. “

Emanuel Kaucký

Narodil se 4. 12. 1854. Od roku 1880 učil ve Svaté Dobrotivé. Do Mýta přišel jako učitel koncem 19. století. Od roku 1902 byl řídícím učitelem až do své smrti. Byl výborným učitelem a hudebníkem, oblíbeným společníkem a váženým občanem města Mýta. Nikdy se neoženil, žil se svou matkou a plně se věnoval škole a hudbě. Zasloužil se o vysázení alejí nejen ve středu města, ale i při výchozích cestách z města. Stromořadí lip ke hřbitovu sv. Štěpána bylo vysázeno v roce 1906 a bylo na jeho popud nazváno „Stromořadím Svatopluka Čecha“. Třešňová alej z města ke kapličky sv. Vojtěcha byla vysázena v roce 1907 a nazvána „Stromořadím Havlíčkovým“, později byla tato alej přejmenována na jeho počest na „Alej Emanuela Kauckého“. Emanuel Kaucký koncem března 1910 ulehl v nemocnici v Praze a již nepovstal. Byl odvezen do Mýta, kde po těžké nemoci 1. července skonal. Pohřební průvod velice početný a zmlklý svědčil o tom, že zemřel člověk, učitel velice milý, kolega dobrý, řídící, jenž dovedl zpříjemnit srdečností svojí učitelský život. Vynikající hudebník a houslista. Emanuel Kaucký odpočívá na hřbitově v Mýtě u sv. Štěpána v hrobu č. 33 a na pomníku má nápis, který vyjadřuje jeho povahu: **Muž srdce zlatého - vychovatel vzorný - syn nejpečlivější.**

Leopold Čepický

se narodil 13. srpna 1863 v Rábí, kde začal chodit do školy. Od 11 let navštěvoval měšťanskou školu v Sušici. Poté studoval v učitelském ústavu v Příbrami, který ukončil v roce 1884. Nastoupil na dvoutřídní školu ve Vejvanově, kde působil 3 roky. Poté dostal na 1 rok místo podučitele na škole v Olešné. Po složení zkoušky učitelské způsobilosti se stal v roce 1889 definitivním podučitelem na obecné škole ve Strašicích a od srpna 1896 získal místo na škole v Mýtě, kde působil až do roku 1924 nejprve jako učitel, později jako řídící učitel a správce živnostenské školy pokračovací. Za první světové války, když městský tajemník Bohuš Frey odešel na vojnu, zastával za něj i úřad městského tajemníka. Byl současně a přítelem učitele a sokola Rocha. Zemřel v Praze 6. srpna 1933.

Jan Baťka

Narozen v Mýtě 9. 5. 1863. Chodil do měšťanské školy německé v Žatci, později do Novoměstské měšťanské školy v Praze. Zde také vystudoval učitelský ústav. Způsobilosti pro školy obecné dosáhl v roce 1886, pro měšťanskou školu roku 1889. Působil jako podučitel na obecných školách ve Skořicích, v Cheznovicích a v Mýtě, jako učitel v Holoubkově, od roku 1900 ve Zbirohu a konečně v roce 1922 byl jmenován prvním definitivním

ředitelem na měšťanské škole v Mýtě. Vyučoval měřictví a rýsování. Byl rovněž výborný houslista. Hrával v triu s Dr. Janem Pohlem a řídícím učitelem Františkem Karasem. V roce 1925 odešel do výslužby a odstěhoval se do Rakovníka. Zemřel v Praze 14. 6. 1928. Pohřben je na hřbitově u sv. Štěpána.

Jan Lukeš

se narodil 7. června 1880 v Lihoslavech, chodil do měšťanské školy v Rokycanech a vystudoval učitelský ústav v Plzni. Vysvědčení způsobilosti pro školy obecné nabyl v Plzni 1901, pro školy měšťanské v roce 1904. Působil jako zatímní učitel na obecné škole v Mirošově a v Radnicích. Od roku 1904 působil na měšťanských školách ve Stupně, ve Strašicích, jako zatímní ředitel na nové škole ve Stupně, v Plzni-Doubravce a od 1. 9. 1926 byl jmenován prvním ředitelem nově otevřené spojené měšťanské školy smíšené a obecné školy smíšené v Mýtě. S rodinou bydlel přímo ve škole v bytě, který si na vlastní náklady upravil z jedné třídy a kabinetu. Měl impozantní postavu a knírek pod nosem a o chod školy se svědomitě staral. Každé ráno před osmou hodinou stával u vstupních dveří školy a dohlížel na příchod žáků. Vyučoval matematiku, kreslení a rýsování. S učiteli organizoval besídky žáků pro veřejnost, dětské divadelní hry, slavnostní sázení stromků. Mimo pedagogickou práci se věnoval také kulturnímu a společenskému životu v Mýtě. Pracoval v Sokole, kde pomáhal při organizaci besídek a sportovních vystoupení, v Okrašlovacím spolku a v ochotnickém divadle. Na rozdíl od přísných postojů vůči žákům a učitelům ve škole byl mimo svou profesi společenský a přátelský. Zasloužil se o vybudování cvičiště na pozemku školy, kde vznikl i nový tenisový kurt, a o zřízení školní zahrady se zeleninovými záhony a ovocnými stromy. Dbal, aby i pozemek před školní budovou byl parkově upraven a vchod do školy byl tak důstojný. Do penze odešel v roce 1939 po 12 letech ve funkci.

Antonín Veverka

se narodil 21. srpna 1893 v rodině krejčovského mistra Antonína Veverky.

Měl o dva roky mladší sestru Marii. Otec brzy ovdověl a

jeho druhá žena Veronika, rozená Vildová, o

jeho děti příkladně a s láskou pečovala. Do

obecné školy chodil v Mýtě, pak 4 roky

do rokycanského gymnázia a pak do

učitelského ústavu do Plzně. Během

první světové války jako jednorochní

dobrovolník působil v Linci a

účastnil se i bojů na frontě. Po válce

nastoupil svou učitelskou dráhu ve

Stupně a po roce odjel na Slovensko

do Jelšavy. Tam se seznámil s českou

učitelkou Hedvikou Tonarovou, s níž

v červnu 1922 uzavřel sňatek. Jako odborný

učitel matematiky, kreslení a rýsování působil v Jelšavě

až do roku 1927, pak jeden rok jako ředitel tamní měšťanské školy. V roce

1928 opouští svou milovanou Jelšavu a nastupuje jako učitel na měšťanské

škole v Mýtě. Zde působí jako učitel a později jako ředitel až do 21. prosince

1943, kdy byl zatčen, pak vězněn v Plzni, Drážďanech a v Budyšíně a odsouzen

za vlastizradu na 5 roků. Ve věznici v Drážďanech prožívá hrůzostrašnou noc ze

13. na 14. února 1945, kdy byla věznice bombardována při náletu spojenců.

Jen zázrakem se zachraňuje z hořící věznice a utíká podél Labe směrem

k hranicím bývalého Protektorátu.

V důsledku prochlazení a tělesného vyčerpání onemocní zápallem plic a

německá policie jej znovu zatýká a odvádí do věznice. Jakmile se přibližuje

fronta, jsou vyčerpaní vězni odváděni na pochod smrti do věznice v Budyšíně a

odtud do Litoměřic, kde jeho strastiplná pouť končí. 8. května je z Litoměřické

věznice propuštěn a pěšky se vrací 11. května domů do Mýta. Utrpení

v nacistických věznicích poznamenalo jeho zdravotní stav. Musí se podrobit

intenzivnímu léčení na psychiatrickém oddělení plzeňské nemocnice.

Od 1. září 1945 se opět ujímá ředitelského místa na mýtské škole.

Prožívá zde nelehké období roku 1948 a pro zdravotní problémy je v roce 1951

zbaven ředitelského místa a jako řadový učitel odchází v roce 1953 do důchodu. Ani v důchodu nezůstává nečinný. Pracuje v hasičském spolku, v místní Kampeličce a ve Svazu zahrádkářů.

Během svého čínorodého života byl nadšeným sokolským pracovníkem. Uplatňoval se jednak v místní jednotě Sokola, ale dlouhá léta působil jako matrikář Rokycanovy župy. Velmi těžce nesl okupaci Československa v roce 1939, a proto se aktivně zapojil do protifašistického odboje. Do doby svého zatčení pomáhal rodinám zatčených spolubojovníků, podporoval podbrdské partyzány a spolupracoval s odbojovou skupinou na Zbirožsku.

Důchodová léta prožil aktivně v kruhu své rodiny, prací pro společnost a své bližní. Po krátké zákeřné nemoci umírá 27. února 1969 ve věku 76 let.

Antonín Veverka byl vynikajícím učitelem. Učitelem, vychovatelem, pedagogem v tom nejkrásnějším slova smyslu. Byl přísný, náročný, ale také nesmírně lidský. Znal rodinné problémy svých žáků, jejich sociální situaci, věděl, kdo a jak z jeho žáků musí doma pracovat, znal situaci rodičů, kteří svým dětem nemohli vytvářet vhodné domácí prostředí. Chodíval do školy ráno před sedmou hodinou a s žáky ještě před vyučováním procvičoval učivo, které si měli osvojit. Jeho heslem bylo, že je povinností učitele naučit žáky během školní docházky vědomostem a dovednostem, které mají během školní docházky zvládnout. Při výchově žáků lpěl na tom, aby si osvojili hluboké mravní zásady. I když jeho náročnost, přísnost a důslednost nebyly některým žákům milé, po létech na něj vzpomínali jako na učitele v tom nejkrásnějším smyslu slova.

Marie Brožová rozená Skopová

se narodila 8. 9. 1892 v Nových Dvorech v Hořovickém okrese. Navštěvovala měšťanskou školu v Hostomicích, učitelský ústav v Praze, který ukončila v roce 1911. Mládí prožila na zámku Orlick, kde byl její otec v knížecím zámku majordomem, a tak si osvojila již v mládí noblesní

vystupování. Byla výpomocnou, pak zatímní učitelkou na obecné škole ve Vosově, v Hostomicích, v Počáplech, Praskolesích, Všeradicích, Svinařicích, Libomyšli. Od roku 1922 se stala definitivní odbornou učitelkou v Mýtě. Učila zde češtinu, dějepis, zeměpis a po roce 1945 i ruštinu. Na žáky byla velmi přísná, což ze strany žáků vyvolávalo často odpor a získala hanlivou přezdívku „Bába Brožová“. Její největší snahou ale bylo, aby žáky přinutila zvládnout učivo co nejlépe. V každé třídě se vyskytovalo několik výrostků, zejména ve vyšších třídách, kteří její snahu nemohli ani nechtěli pochopit. V roce 1923 se provdala za Josefa Brože a postavili si naproti škole malou rodinnou vilku. Manželství zůstalo bezdětné, a proto paní učitelka zůstala učit. Jinak bývalo pravidlem, že vdané učitelky po narození dětí ze školy odešly a staraly se o domácnost. V Mýtě učila až do odchodu do důchodu. Zemřela 8. 1. 1967 ve svých 75 letech.

Marie Tonarová

se narodila 1. srpna 1904 v Příbyslavi.

Vystudovala učitelský ústav

v Chrudimi. Svou učitelskou

dráhu začínala na Vysočině ve Studenci a ve Škrdlovicích.

Později nastoupila jako

odborná učitelka češtiny,

dějepis a zeměpisu na

měšťanskou školu ve Dvoře

Králové. Zde se v době okupace

zapojila do ilegální činnosti, byla

zatčena a odsouzena. Byla vězněna

v Pardubicích, na Pankráci. Pět let

strávila v saské ženské věznici ve Waldheimu

mezi zlodějkami. Trest jí skončil v dubnu 1945. Pěšky se po týdenním pochodu

vrátila domů, do Příbyslavi. Měla se hlásit na gestapu v Jihlavě, ale od

jihovýchodu se blížila sovětská armáda, a v propouštěcím dekretu měla

doložku „Rückkehr unverwünscht“ (návrat na svobodu nežádoucí), což

znamenal, že by skončila v některém koncentračním táboře. Proto vyčkala

osvobození. Od září nastoupila opět na školu ve Dvoře Králové, ale protože její maminka se mezitím přestěhovala k druhé dceři do Mýta, požádala o přeložení. Na mýtské škole nebylo volné místo, a tak přijala místo vychovatelky a učitelky v dětském domově v Mariánských Lázních, kde byly umístěny řecké děti. Jakmile se uvolnilo místo na mýtské škole, nastoupila. V roce 1955 se ujala řízení mýtské školy. Později došlo k nepříjemným událostem okolo mýtské fary a byla nařčena, že škola svými postoji vytváří mezi žáky nepřátelskou atmosféru proti katolickému náboženství. Toto nařčení ji velmi zasáhlo, raději se sama vzdala ředitelského místa a stala se zástupkyní ředitele, kde setrvala až do odchodu do penze v roce 1959. Jako učitelka byla oblíbená. Její vztah k žákům byl přátelský, dovedla si získat autoritu a úctu svým nekompromisním postojem vůči lajdáctví a nepořádkům. Byla velmi vzdělaná, její rozhled o české a světové literatuře, stejně jako o českých a světových dějinách, byl obdivuhodný. Zapojovala se i do mimoškolní práce. Vedla zájmové kroužky mimo vyučování, pracovala ve společenských organizacích, ve Svazu žen, jako nápověda v ochotnickém divadelním spolku J. K. Tyl, několik let se starala o kroniku města Mýta, aktivně pracovala ve Sboru pro občanské záležitosti v Mýtě. Zemřela v Mýtě v roce 1974 ve věku 70 let.

Václav Veverka

Narodil se 2. února 1903 v Mýtě v rodině cvokaře. Vystudoval učitelský ústav v Plzni. Učil pak na malých školách v Těškově a ve Lhotě pod Radčem. Později učil na škole v pohraničním městečku Skubeč, až byl ustanoven jako učitel v Mýtě, kde od roku 1951 vykonával funkci zástupce ředitele a později v letech 1957 – 63 zastával funkci ředitele školy. Oženil se s Marií Hlavsovou z Mýta. Vychovali jednu dceru. V Mýtě bydleli v různých podnájmech, později si postavili vlastní dům na

Letné. Byl společenský a veřejně činný. Od mládí pracoval také v divadelním souboru J. K. Tyla. V letech 1960 - ? vykonával při své ředitelské funkci ještě funkci předsedy MěNV v Mýtě. Zemřel 7. 1. 1980 v 77 letech.

Jaroslav Auinger

se narodil v Rokycanech v lednu 1911. Jeho otec byl truhlářem a maminka vedla domácnost. Pocházela z rodiny hrobníka, a tak se synovo mládí odehrávalo kolem starého rokycanského hřbitova a Plzeňské brány, kde rodina bydlela. Měl čtyři sourozence. Po světové válce maminka zemřela na španělskou chřipku. Otec se znovu oženil a z nového manželství se narodila další sestra, která později zahynula při náletu na Prahu.

Absolvoval obecnou školou a nastoupil na rokycanské gymnázium. Po absolvování jeho nižšího stupně rozhodl otec, že se syn vyučí. Během následujícího roku však otec zemřel. Děti si rozebrali příbuzní. Ujala se ho bezdětná teta, pečlivě se o něj starala a mohl dostudovat gymnázium. Po maturitě pro nedostatek peněz nemohl studovat na vysoké škole, a tak absolvoval učitelský ústav. Jako absolvent gymnázia studoval jen jeden rok a stal se učitelem na obecné škole. Učil na různých školách v okrese. V roce 1938 zastupoval jako nevoják řídicího v Podmoklech, který mobilizoval. V roce 1939 učil v Cheznovicích. Po roce se dostal na mýtskou školu, kde učil až do konce své činné služby.

Pro učitele obecné školy byl další kariérní posun stát se odborným učitelem. Zvolil si obor čeština – tělocvik a začal učit na měšťánské škole v Mýtě. Kromě předmětů své kombinace učil i zpěv, němčinu, občas i přírodovědné předměty.

V době, kdy učil na mýtské škole, se oženil s Boženkou Biedermanovou. Původně rodina bydlela na Dlouhé třídě, ale po skončení války se přestěhovala do domu na náměstí, kde rodiče manželky vlastnili dům a obchod s potravinami. Měli i pole a louky, a tak se naučil i zemědělským odbornostem. Protože si vzal dceru živnostníka, žádná kariéra na něj ve škole nečekala. Až v pokročilém věku se stal výchovným poradcem, jehož práce spočívala hlavně v získávání žáků do učebních oborů, zejména do těžkého průmyslu.

Nastal rok 1968, rok plný naděje. Současný ředitel školy v Mýtě abdikoval a členové učitelského sboru, protože znali jeho vynikající učitelské i výchovné výsledky, mu navrhli, aby se o uvolněné místo ucházel. Dost si to rozmýšlel, do důchodu neměl daleko, ale nakonec kolegům vyhověl. Snad prožil i trochu radosti a pocit zadostiučinění. Pak však přišel rok 1969 a pak rok 1970, začátek beznadějně normalizace. Z místa ředitele školy byl odvolán a přeložen do Strašic.

Po čtrnácti dnech působení ve strašické škole byl pozván na Odbor školství v Rokycanech, kde byl pochválen za úspěšné pedagogické působení na škole. Po týdnu mu na stejném odboru bylo sděleno, že jeho další působení ve školství je nežádoucí. Toto rozhodnutí se negativně projevilo na jeho zdraví. Postihl jej infarkt, a ani pobyt v nemocnici a intenzivní léčba nebyla úspěšná. Zemřel v roce 1972, ve svých 61 letech.

Vynikající pedagogické schopnosti uplatňované zejména při výuce češtiny získávaly aktivní spolupráci všech žáků a chlapci jej jako tělocvikáře přímo zbožňovali. Mimo školu byl aktivním členem Sokola a dlouholetým vzdělavatelem mýtské sokolské jednoty. Byl vynikajícím řečníkem. Své projevy přednášel na různých veřejných akcích i na schůzích společenských organizací. Velmi dobře hrál na housle a svůj pěvecký talent uplatňoval jako člen mýtského pěveckého sdružení.

Marie Ryšavá rozená Paclíková

Narodila se v roce 1909 v Olešné na Vysočině, která leží na Pelhřimovsku při silnici na Jihlavu. Narodila se a vyrostla v dřevěné chaloupce nad návší s velkou zahradou, která dodnes stojí. Rodina se čtyřmi dcerami žila ve velmi skrovných poměrech. Na budoucnost Marie měl podstatný vliv pan farář za sousedního Chvojnova, který přiměl rodiče, aby začala studovat měšťanskou školu v Pelhřimově, a pak pan pelhřimovský děkan Vaněk, který rodiče přemluvil, aby ji dali zapsat na staroslavné „pejřimovské“ gymnázium. Po maturitě vystudovala jednoroční pedagogickou akademii na učitelském ústavu v Hradci Králové, kam mohli jen maturanti gymnázií s výborným prospěchem. Pak začala učit na rodné Vysočině ve Strměchách, Cetorazi, později v trochu vzdálenějším Zachotíně, a naposled dva roky v Pacově. Tam se jí velmi líbilo, ale pro neshody s vedením školy se rozhodla odejít. Mezitím začaly pelhřimovské gymnázium studovat i její mladší sestry a Marie je ze svého skromného kantorského platu podporovala.

V roce 1935 byly její dvě mladší sestry už samostatné a usadily se v Praze. Hledala nové místo blízko Prahy, pokud možno na železniční trati. Vybírala mezi Mšenem u Mělníka a Mýtem. Vyhrálo Mýto, kde byla v roce 1927 otevřena nová škola. Bydlela po různých podnájmech, jak bylo u mladých učitelů zvykem. Těsně před druhou světovou válkou se tu potkala s pojišťovacím agentem banky Slávie, Františkem Ryšavým, jejím budoucím manželem.

Na mýtské škole vyučovala češtinu, dějepis a zeměpis. Patřila mezi kantory tvořivé a ráda uplatňovala různé pedagogické metody. Často hrála s dětmi divadlo, učila co nejvíce názorně, třeba metodou „zahrajeme si na biograf“. Byla z těch sociálně citlivých učitelek, co chodily navštěvovat své nemocné děti domů, s tabulkou čokolády nebo pomerančem, které děti z

chudých rodin často tehdy jedly poprvé v životě. Ve škole v Mýtě učila od roku 1935 do roku 1966, kdy odešla do důchodu. Ještě 2 roky pak vypomáhala ve škole za nemocné učitele.

Už na začátku války poznala Přemysla Pittera, který v roce 1938 nechal postavit ozdravovnu pod lesem k Těškovu. Spolupracovala s ním i za války, kdy vedle sociálně slabých pražských dětí vozil do ozdravovny i děti židovské. Byla kvůli tomu předvolána i na gestapo v Rokycanech. Naštěstí úředník, který ji vyšetřoval, ji propustil s pouhou domluvou. Takzvané Pitterovy děti i na ni vzpomínaly při své návštěvě Mýta při příležitosti odhalení pamětní desky Přemyslu Pitterovi na mýtské škole.

Marie Ryšavá byla velmi vzdělaná v oblasti české i světové literatury i v oblasti českých a světových dějin. Měla velmi hluboké sociální citění. Zemřela v Mýtě v roce 1980.

Vojtěch Smetana

se narodil dne 13. 4. 1914 v Medovém Újezdě.

Po absolvování učitelského ústavu učil na různých školách na rokycanském okrese.

Za války v září 1944 byl spolu s dalšími učiteli totálně nasazen do výroby v hutí Poldi Kladno. Po válce učil ve Zbirohu do roku 1952, kdy nastoupil v Mýtě. Sem docházel pěšky z Medového Újezdu, kde žil se svou rodinou. Učil matematiku,

rýsování, kreslení, a když bylo potřeba také fyziku nebo dílny a pozemky. Svě učitelské povolání měl velmi rád a přistupoval k němu velice zodpovědně. Byl odborně velmi

dobře vybaven, svědomitý, na vyučování vždy pečlivě

připravený a své znalosti dovedl vhodně předávat svým žákům. Byl přísný, důsledný, ale spravedlivý a mezi žáky oblíbený. Po roce 1968, po nástupu tzv. "normalizace", byl trvale finančně postihován za svůj nesouhlas s ruskou okupací.

V mýtské škole působil od až do odchodu do důchodu, do roku 1974. Zemřel 19. 3. 1993 v 79 letech.

Anna Smetanová,

manželka Vojtěcha Smetany, se narodila 19. 12. 1923.

Provdala se za učitele Vojtěcha Smetanu a žili v Medovém Újezdě. Vychovali dvě děti, syna a dceru. Do školy v Mýtě nastoupila, až když jí děti odrostly. Nejprve pracovala ve školní družině, když se uvolnilo místo učitelky, nastoupila na 1. stupeň. Učila na národní škole všechny předměty. Navíc jí byla svěřována hudební výchova, kterou milovala. Žákům s láskou vštěpovala národní písně. Rovněž ruční práce byly její doménou. Laskavý a vstřícný přístup k dětem a k lidem jí byl vlastní. Ona i její manžel V. Smetana milovali spravedlnost a pravdu, což

bylo v době komunistické totality trestáno.

Jako předsedkyně ROH byla za sepsání a podepsání petice proti okupaci sovětskými vojsky potrestána přeložením na školu do Rokycan, kam dojížděla brzy ráno vlakem, domů se vracela večer. Tato nepříjemnost s dojížděním se však místním komunistickým funkcionářům jevila jako trest nedostatečný. Byla proto politickým vedením rokycanské školy šikanována a později z práce vyhozena.

Toto těžké období ovlivnilo negativně zdraví celé rodiny. Při hledání nového zaměstnání se paní učitelka nesměla ucházet o takové místo, kde by působila mezi dětmi a lidmi. Vyškolila se tehdy ve vodohospodářském oboru. Po získání nové kvalifikace pracovala v Úpravně vody v Holoubkově, kde setrvala až do svého odchodu do důchodu.

Po roce 1989 se dožila alespoň své rehabilitace, jako mnoho dalších učitelů. Zemřela 5. 3. 2013 v 90 letech.

Jitroslava Fuchsová

Narodila se v roce 1910. Po ukončení studia nastoupila jako učitelka na mýtskou školu, kde pracovala až do války. Její otec byl židovského původu a za války byl internován do koncentračního tábora, ze kterého se už nevrátil. Paní učitelka Fuchsová se v Mýtě seznámila s Přemyslem Pitterem, známým humanistou, který v roce 1938 nechal postavit ozdravovnu pod lesem k Těškovu. A pro něho také pracovala i za války, kdy vedle sociálně slabých dětí vozil do ozdravovny i děti židovské. Za války spolu s maminkou pomáhala shánět potravinové lístky. Nakupovaly trvanlivé potraviny a ty pak posílaly potřebným do terezínského ghetta. Na přání maminky také odjela do Prahy za sestřenicí Štefkou Herzovou, která se skrývala, se dvěma taškami plnými potravin. Štefku u sebe ukrývala kamarádka Boženka Davídková, ale jejich úkryt byl prozrazen a Boženka byla popravena a Štefka odvezena do koncentračního tábora, kde zemřela v roce 1945. Jitra, jak mohla, pomáhala. Po válce odešla do pohraničí. Působila v Bohosudově u Konstantinových Lázní a svým příkladem ovlivnila nejen své žáky, ale i život ostatních obyvatel v městečku. Byla velmi vzdělaná, zajímala se o historii, hudbu a cele se věnovala práci pro školu. Mnoho jejích žáků se podle jejího vzoru dalo také na učitelskou dráhu. Z pohraničí dojížděla do Mýta, jak sama říkala „za maminkou“. V roce 1960 se do Mýta vrátila a učila na zdejší škole na 1. stupni až do odchodu do důchodu. Rychle se zapojila do veřejného života, pracovala v kulturně historickém sboru, který vedl pan Josef Karásek, učila děti hře na piáno, psala básně. Závěr svého života prožila v Domově důchodců v Mirošově, ale na své rodiště nezapomněla, nejdříve jezdila na návštěvy, později udržovala alespoň písemný styk s mnohými obyvateli Mýta. Zemřela v pozhnaném věku 94 let v roce 2004 a je pochována na mýtském hřbitově.

Karel Svejkovský

se narodil 15. 2. 1918 v Těních jako nejmladší z devíti dětí. Po ukončení měšťanské školy ve Strašicích studoval Učitelství

ústav v Hořovicích, který ukončil v roce 1938. Tento rok tak těžký pro celý náš národ, tím spíše pro mladého adepta učitelství. Nebyla volná místa, a tak aby neztratil praxi, bezplatně hospitoval na obecné škole ve Svaté Dobrotivé. Jeho prvním místem učitele byla Tlustice u Hořovic. Další rok se stal výpomocným učitelem v Dolní Bělé u Kralovic. Po začátku okupace nedostal další zaměstnání ve svém oboru a vypomáhal, kde se dalo. Živil

se kondicemi v rodinách, vypomáhal na obecním úřadě v Těních, na pile ve Strašicích, pracoval jako geodet při vyměřování vojenské střelnice v Brdech. V roce 1944 byl totálně nasazen v Poldi Kladno. V roce 1942 se oženil s Marií Markovou z Chezovic, kam se také přestěhoval. Po roce 1945 odešel do pohraničí do Damnova u Boru u Tachova, kde učil ve škole děti, které přišly s rodiči po odsunu německých obyvatel.

V roce 1948 se na přání Národního výboru v Chezovicích vrátil a začal učit a ředitelovat na málotřídce v Chezovicích. V roce 1958 byl jmenován okresním školním inspektorem na odboru školství a kultury v Rokycanech. V té době začal dálkově studovat Pedagogickou fakultu v Plzni, obor přírodopis – zeměpis, kterou ukončil v roce 1967. Roku 1967 se stal vedoucím odboru školství ONV v Rokycanech.

V roce 1972 nastoupil jako ředitel ZDŠ v Mýtě, kde působil až do svého odchodu do důchodu v roce 1978.

Jeho osobní vlastnosti, kladný vztah k lidem i k učitelkému povolání, ho předurčily, že byl společnosti užitečný i ve veřejném životě. Byl členem mnoha

společenských organizací, ornitologické společnosti, ochrany přírody. Byl činný v orgánech MNV v Cheznovicích jako člen rady i finanční komise. Působil jako vedoucí osvětové besedy, byl divadelním ochotníkem, byl prvním účetním a pokladníkem JZD Cheznovice. Dvacet let byl členem okresního výboru Červeného kříže v Rokycanech. V důchodu byl předsedou Klubu důchodců v Cheznovicích. Zpracoval kapitoly týkající se 600. výročí obce Cheznovice. Jeho život byl naplněn prací pro společnost. Zemřel 10. 12. 2004 v 86 letech.

Mgr. Jaroslava Roučková

Seznamy žáků ve školním roce 2017/2018

1.třída **třídní učitelka: Mgr. Martina Kasíková**

1. Balej Martin	21. Navrátil Miloslav
2. Balej Ondra	22. Němečková Eva
3. Bechyňová Adéla	23. Oroszová Kateřina
4. Brožová Andrea	24. Pereira de Jesus Tomas
5. Dezort Matyáš	25. Slopovský Matěj
6. Dusík Jakub	26. Soukupová Andrea
7. Gregor Milan	27. Suchý Tobiáš
8. Haslinger Joel	28. Tůmová Viktorie
9. Hlavičková Nicol	29. Veverková Viktorie
10. Hrabák Václav	30. Vorobeťová Nika
11. Charvátová Evelína	
12. Chowaniok Šimon	
13. Jarolím David	
14. Kadlec Jan	
15. Karas Miroslav	
16. Kleinhampl Patrik	
17. Kopenec Václav	
18. Kozlová Sofie	
19. Kratochvílová Magdalena	
20. Melka David	

2. třída třídní učitelka: Mgr. Hana Lenková

1. Andrllová Tereza
2. Gabriš Josef Matěj
3. Hauptman Marek
4. Holá Aneta
5. Kreutzerová Martina
6. Lendel Jakub
7. Mitošinková Denisa
8. Pelnař Martin
9. Sládek Michal
10. Smolová Barbora
11. Soukup Lukáš
12. Suchý Vojtěch
13. Tůma Matěj
14. Veverka Tomáš
15. Vondrášková Anežka Ester
16. Vrbík Michal
17. Zajíček Jakub
18. Zavřelová Nikola

3.A třída třídní učitelka: Mgr. Helena Kalinová

1. Aubrechtová Tereza
2. Balejová Elena
3. Balejová Kateřina
4. Benešová Renata
5. Brožíková Dominika
6. Haslingerová Abigail
7. Herman Martin
8. Hlavičková Emma
9. Hrachovcová Klára
10. Kleinhampl Dan
11. Klepáč Matyáš
12. Rudišová Natálie
13. Soustružník Matěj
14. Suchá Julie
15. Šobáň Marek
16. Trojan Vojtěch
17. Vošahlík Matyáš

3.B třída třídní učitel: Jiří Vondrášek

1. Bechyně Ondřej
2. Červenka Marek
3. Dezortová Karolína
4. Helclová Kateřina
5. Chládek Prokop
6. Kleinhamplová Tereza
7. Kočová Sofie
8. Kořen Vojtěch
9. Langová Veronika
10. Macháček Filip
11. Malá Jasmína Kateřina
12. Maňas Jan
13. Maříková Magdaléna
14. Müller Sebastien
15. Nosková Nathalia
16. Onufrijová Julie
17. Otec Jiří
18. Vildová Adéla

4. třída třídní učitelka: Mgr. Lucie Matoušková

1. Balajová Adéla	21. Tokošová Helena
2. Balejová Lucie	22. Tůma Šimon
3. Bartoš Petr	23. Turovská Kristýna
4. Bauerová Kristýna	24. Veselý Filip
5. Beníčková Veronika	25. Veverková Barbora
6. Budilová Žaneta	26. Veverková Monika
7. Floriánová Agáta	27. Zeliková Ema
8. Forman Jaroslav	
9. Humlová Adéla	
10. Končel Jiří	
11. Kopencová Nikola	
12. Krupička Patrik	
13. Krupička Tadeáš	
14. Kyznar Filip	
15. Lizcová Anna	
16. Lukašíková Eliška	
17. Macák Šimon	
18. Pelcová Denisa	
19. Poláčková Michaela	
20. Půčková Lenka	

5. třída třídní učitelka: Mgr. Dita Kleinhamplová

1. Andrlé David
2. Bergmann Filip
3. Bejček Lukáš
4. Des Lukáš
5. Chowaniok Adam
6. Jedlička Václav
7. Karas Jiří
8. Malý Marek
9. Mitošinková Vanesa
10. Němeček Jakub
11. Růžičková Sabina
12. Soukup Dominik
13. Suchá Barbora
14. Suchá Tereza
15. Szalai Lukáš
16. Špaček Roman
17. Šulc Kryštof
18. Vavroň Adam
19. Zajíčková Veronika

6. třída třídní učitelka: Mgr. Lenka Hrbáčová

1. Balej Tomáš	21. Perlík Dalibor
2. Barczik Karel	22. Pojerová Natálie
3. Beranová Dominika	23. Řípková Veronika
4. Bitterová Debora	24. Schaller Zdeněk
5. Boháčková Edita	25. Schnaubelt David
6. Cafourek Filip	26. Svobodová Victoria
7. Cafourková Simona	27. Šilpoch David
8. Černý Radek	28. Škácha Jakub
9. Červenák Kristian	29. Veselá Simona
10. Dadák Tomáš	30. Zimová Kristýna
11. Fikar Jan	
12. Fryaufová Martina	
13. Grim Matěj	
14. Jakeš Daniel	
15. Janout Michal	
16. Lang Roman	
17. Lesák Zdeněk	
18. Lisá Alena	
19. Marková Karolína	
20. Matoušek Ondřej	

7. třída

třídní učitel: Mgr. Josef Kleinhampl

1. Gavajdová Nikola
2. Glazer Václav
3. Hrabáková Tereza
4. Hrách Ondřej
5. Hrachovec Michal
6. Jarošík Patrik
7. Kokoška David
8. Kratochvíle Bára
9. Kugler František
10. Ladičová Sharon Michelle
11. Lendelová Aneta
12. Nováková Nicol
13. Svoboda Daniel
14. Škáchová Jana
15. Tran Thi Quynh Chi
16. Vaněrka Ondřej
17. Vostrá Barbora
18. Zajíček Lukáš

8. třída Mgr. Lenka Hošková

1. Barczyk Dominik	21. Šmolík Matěj
2. Bělohávková Adéla	22. Veverková Sabina
3. Boháček Zdeněk	23. Vrba Josef
4. Čechurová Tereza	
5. Dvořák Jakub	
6. Fryčková Jana	
7. Gabčo Nikolas	
8. Gregor Roman	
9. Gregorová Kristýna	
10. Holek Dominik	
11. Hrbáčová Lucie	
12. Chocholová Viktorie	
13. Kavalírová Barbora	
14. Kleinhampl Kevin	
15. Lukášová Natálie	
16. Mencil Jakub	
17. Mourek Kryštof	
18. Pálková Petra	
19. Perlíková Denisa	
20. Svejkovský Kryštof	

9. třída

třídní učitelka: Mgr. Barbora Karlovcová

1. Andoniadisová Eleni
2. Balajová Alena
3. Bauer Ondřej
4. Bergman Adam
5. Gabčová Adéla
6. Helešicová Lucie
7. Hermanová Andrea
8. Hošek Filip
9. Hrdina Adam
10. Kasík Tomáš
11. Křemenáková Eliška
12. Lukašík Dominik
13. Malý Karel
14. Milota Michal
15. Novák Tomáš
16. Řezáčová Gabriela
17. Vápenka Marek
18. Vápenka Michal
19. Veverková Nikola
20. Zbuzek Pavel

Zaměstnanci školy

ŠKOLNÍ ROK 2016 / 2017

PH * FOTO
P. Hrubý

Ředitelka školy

Mgr. Lenka Helešicová

Zástupce ředitele

Mgr. Jiřina Filinová

Učitelé

Mgr. Lenka Hošková

Mgr. Lenka Hrbáčová

Mgr. Helena Kalinová

Mgr. Barbora Karlovcová

Mgr. Martina Kasíková

Mgr. Josef Kleinhampl

Mgr. Dita Kleinhamplová

Mgr. Jakub Král

Mgr. Pavel Krásný

Mgr. Hana Lenková

Mgr. Lucie Matoušková

Mgr. Martina Spěváčková, Ph.D.

Mgr. Jitka Vaníková

Jiří Vondrášek

Ředitelé školy

1927 – 1939 Jan Lukeš
1939 – 1943 Antonín Veverka
1943 – 1945 František Lang, Jan Spurný, Josef Karel
1945 – 1951 Antonín Veverka
1951 – 1955 Josef Valenta
1955 – 1957 Marie Tonarová
1957 – 1963 Václav Veverka
1963 – 1968 Antonín Veverka z Medového Újezda
1968 – 1971 Jaroslav Auinger
1971 – 1972 Josef Mojžíš
1972 – 1978 Karel Svejkovský
1978 – 1990 Pavel Veverka
1990 – 1994 Mgr. Eva Řezáčová (do 31. 12.)
1995 – 2005 Mgr. Viktorie Machková
2005 – 2012 Mgr. Jaroslava Roučková
2012 – dosud Mgr. Lenka Helešicová

Zástupci

1951 – 1957 Václav Veverka
1957 – 1959 Marie Tonarová
1959 – 1963 Antonín Veverka
1963 – 1972 Matěj Honzík
1972 – 1973 Václav Krofta
1973 – 1978 Josef Vinš
1978 – 1980 Jaroslav Srp
1980 – 1981 Eva Savkovová
1982 – 1986 Zdeňka Balejová
1986 – 1989 Miloslava Krčmová
1990 – 1994 Jarmila Simpartlová
1. 9. – 31. 12. 1994 Mgr. Viktorie Machová
1995 – dodnes Mgr. Jiřina Filinová

Školníci

1927 – 1940 Alois Hlavsa
1940 – 1945 Ladislav Nový
1945 – 1948 Alois Hlavsa
1948 – 1970 Antonín Basl
1970 – 1977 Rupert Roidt
1979 – 1981 Karel Schaller
1981 – 1987 Helena Pacovská
1988 – 1990 Miloslava Fišerová
1990 – dosud František Šerý

Počet žáků v posledním desetiletí

školní rok	počet tříd	počet žáků	chlapci	dívky	šk. družina	šk. klub	šk. jídelna
2007/2008	9	173	87	86	53	0	124
2008/2009	9	174	89	85	55	0	131
2009/2010	9	159	84	75	55	58	121
2010/2011	9	162	84	78	59	61	131
2011/2012	9	153	81	72	57	55	112
2012/2013	9	164	90	74	60	56	113
2013/2014	9	175	94	81	60	57	122
2014/2015	9	183	96	87	60	63	146
2015/2016	10	206	101	105	84	69	163
2016/2017	10	205	106	99	88	69	169
2017/2018	10	218	116	102	88	69	186

Mgr. Jiřina Filinová

Sponzoři ZŠ Mýto v uplynulých 10 letech

Peněžní dary:

Tran Xuan Viet
Matoušek Radek
Špačková Hana
Pily Karas
SRPDŠ ZŠ Mýto
PI W RO p. Nosek
Koula Radek Delta car
Vavroň Vladimír
Colloredo Mannsfeld
TYC Kooperace
Raiffeisenbank
FELI- p. Koča
Herman Martin MartSoft

Nepeněžní dary:

Accenture Services – počítače
Comfort sdružení – sportovní dresy
Colloredo Mannsfeld – laserové tiskárny

Dotace a projekty ZŠ Mýto v uplynulých 10 letech

Česko-německý fond budoucnosti – partnerství mezi školami
EUŠ-peníze školám
Malé školní arboretum
ESF-Inkluzivní škola
Počítačová gramotnost
Dotace SR „Prevence, tolerance“
Dotace SR „Školní vybavení pro 1. tř.“
Dotace SR „Rehabilitační a kompenzační pomůcky“
ESF-Enviromentální výchova
Dotace SR „Další cizí jazyk“
Dotace SR „Etická výchova“
EUŠ V56 a V57
Systematická inkluze
Šablony Vzdělávání pedagogů
Dotace SR „Podpora výuky plavání“

Práce žáků

Mýto

Adéla Humlová, Eliška Lukašíková – 4. třída

Mýto, takové menší město,
najdeš tu vlastně všecko.
Domy, kostel, Vietnamci,
nezapomeň na práci.

Jsou tu poutě, akce,
nezklamou tě přece.
Lidé jsou tu samý vtip
a tak přece to má být.

Zveme všechny na výročí,
škola slaví, tak hodně štěstí.
Tak jak to musí být,
devadesátku oslavit.

Akce bude veliká,
čas nám rychle utíká,
přijďte kvapem, kamarádi.
Uvidíme vás tu rádi.

Mýto

Jaroslav Forman

V Mýtě je pěkné hřiště,
půjdeme tam až příště.
Je tam klouzačka,
pro malé i houpačka.

V Mýtě všichni slaví
to výročí devadesátý,
sluníčko nám svítí,
kvete kolem kvítí.

Rodinka

Lenka Půčková, Žaneta Budilová -4. tř.

Moje milá maminka
má dvě krásná miminka.
Tatínek jim kaši vaří,
prarodiče už jsou staří.

Teta a strejda chodí do parku,
kde rádi pozorují sýkorku.
Jsou to totiž vědci naši,
mají rádi vtipnou kaši.

Sestřička moje malá,
má ráda tralalalá.
Bratříček má autíčko,
má jich jenom maličko.

Sestřenice už je velká,
chce být jednou známá selka.
Bratranec je mladší
a o hlavu kratší.

Babička luští křížovky
a ráda peče bábovky.
Dědeček si čte knížku
a pejsek spí v pelíšku.

Jaro už je tady

Michaela Poláčková, Veronika Beníčková – 4. tř.

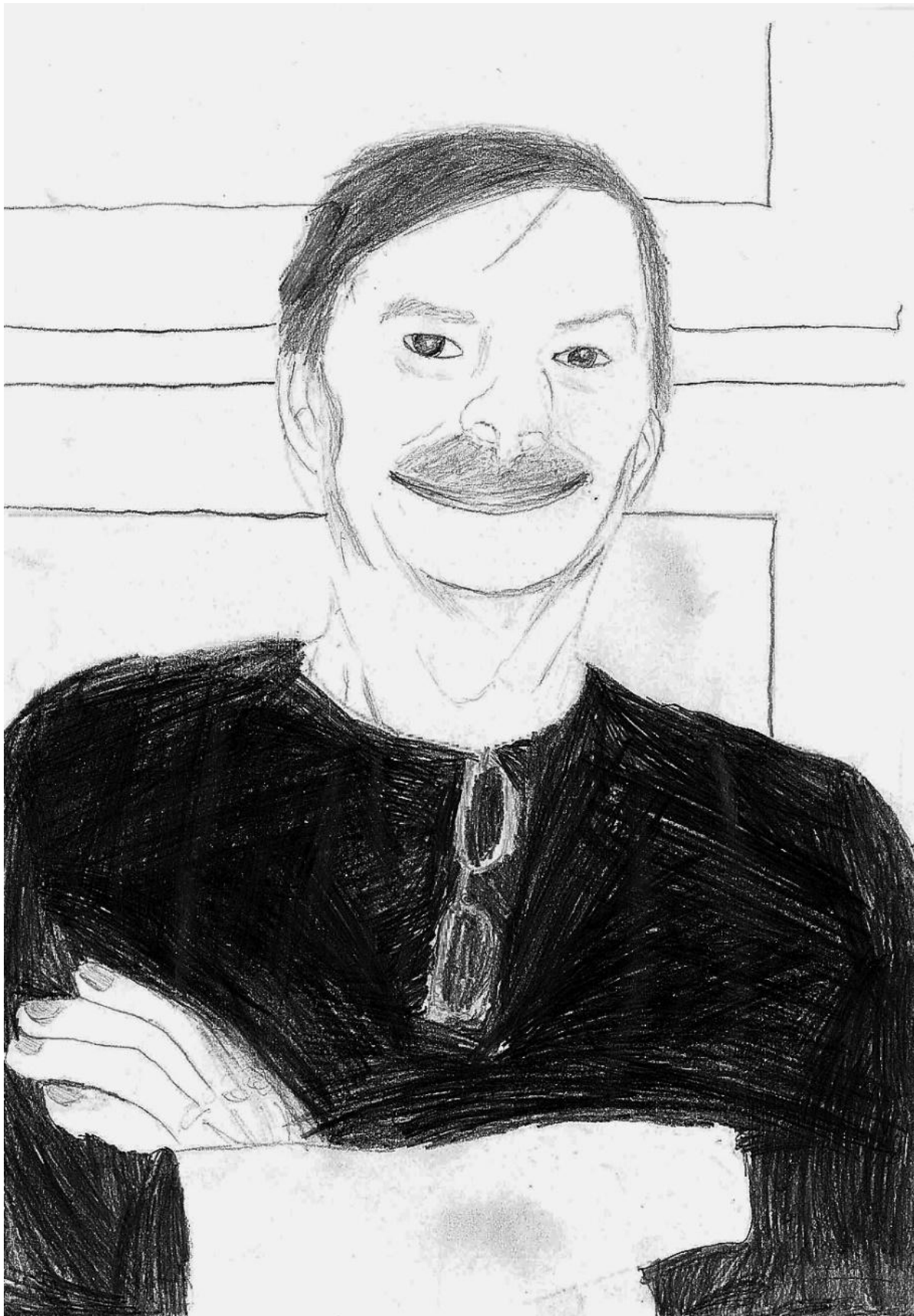
Jaro už tu brzy bude,
trochu sněhu vždycky zbude.
Jaro dělá pokusy,
kvetou bílé krokusy.

Jaro je nejkrásnějším obdobím,
tohle období políbím.
Mám ho rád
a je můj kamarád.

Vítr fouká, kytky voní
a já zas sním jenom o ní.
A slunce hezky svítí,
vzduch voní jak jarní kvítí.

Anastázie Gálová, 9. tř. 2011

Ondřej Matoušek, 6. třída 2018

Tereza Hrabáková, 7. třída 2018

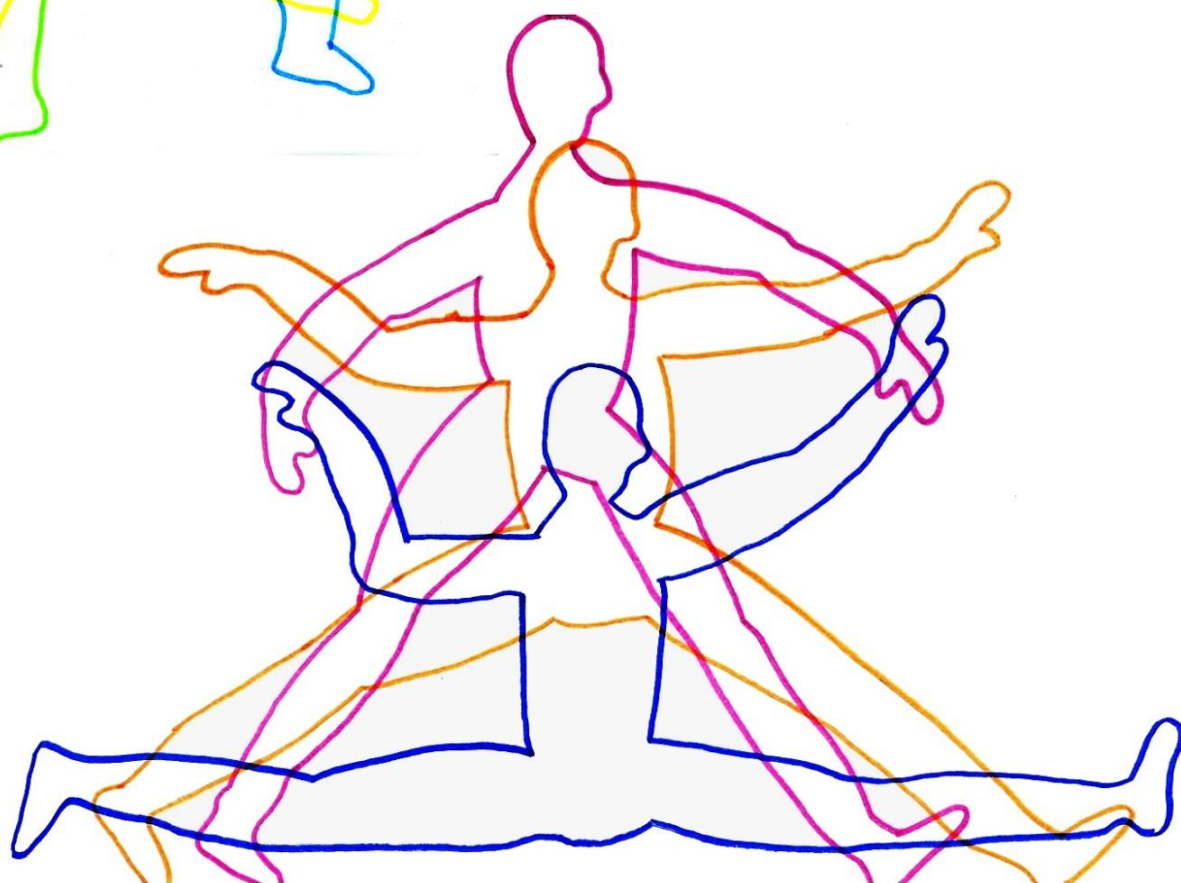
Markéta Veverková, 7. třída 2010

Tereza Hrabáková, 7. třída, 2018

Kristýna Zimová, 6. tř. 2017

Simona Veselá, 6. tř. 2017

Zpracoval kolektiv ZŠ Mýto ve spolupráci s Pamětní síní města Mýto